

Και μείναν ωραίοι

Μ' άλλους να σ' αλλάξουμε πήγαμε,
τραγέλαφε κόσμε.

Και πράξαμε κι είδαμε
τα δικά σου τα χάλια,
τη δική μας τη δύναμη.

Πού είναι εκείνοι
που λέγανε λόγια μεγάλα;
Πού είναι εκείνοι
που είτανε άλλοτε
στην πράξην ωραίοι;

Εκείνοι που είτανε
στην πράξην ωραίοι
επήγαν μπροστά.
Στάθηκαν ορθοί
μπροστά στις καστρόπορτες.

Κι εκεί χτυπημένοι
μπροστά και πισώπλατα
εμείναν εκεί !
Κι έπεσαν αγέρωχοι
και μείναν ωραίοι !

Εκείνοι που γλύτωσαν
διπλά πικραμένοι
σιωπηλοί και περήφανοι
ορκιστήκαν και μείναν
τίμιοι κι ωραίοι !

Δεν επήρανε θέσεις !
Δεν εφιλήσανε
λερωμένες ποδιές !
Δεν πατήσαν απάνω
σε κορμιά και σε μνήματα !

Εκείνοι που λέγανε λόγια μεγάλα
πατήσαν τα λόγια τους,
γυρίσανε πίσω !
Βολευτήκανε πάλι
στην άχαρη μάντρα τους !

Εκείνοι που λέγανε λόγια μεγάλα
είταν ανάξιοι !
Ξαναγύρισαν πίσω
χαμαιλέοντες, άρπαγες πάντα,
στη βρόμικη διάξη.

Εκείνοι που λέγανε λόγια μεγάλα
είταν ανάξιοι
και κόψαν τις γέφυρες
που θα φέρνανε κι άλλους
στην απέναντι όχθη.

Όπου το όνειρο - πράσινο δέντρο -
ο δρόμος για κει
αίμα και δάκρυ !
Ξέρει κανείς να μου ειπεί
απάνω στη γη μιαν ήσυχη άκρη ;

Προδομένο μας όνειρο
για μια δίκαιη τάξη.
Τραγέλαφε κόσμε,
Ποιός θα 'ρθεί μια φορά
να μπορεί να σ'αλλάξει ;